

Sygn. akt III CNP 17/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko D. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód J. W. wniósł 15 kwietnia 2019 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z 23 stycznia 2019 r., którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w K. z 9 maja 2018 r. w ten sposób, że oddalono powództwo o zapłatę.

Powód w skardze podniósł m.in., że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe z uwagi na niedopuszczalność skargi kasacyjnej, brak podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, a także niemożliwość wniesienia skargi nadzwyczajnej ze względu na brak legitymacji strony do jej sporządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Do wymagań konstrukcyjnych skargi wynikających z art. 424⁵ § 1 k.p.c. należy m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5).

Celem skargi jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej polegające na wydaniu orzeczenia. Z przywołanych przepisów wynika, że założeniem ustawodawcy było postawienie skarżącemu wymagania, aby uczynił to, co jest możliwe, by nie dopuścić do powstania szkody. Skarżący powinien wykorzystać wszystkie istniejące w systemie prawnym środki w celu wzruszenia orzeczenia, a dopiero ich bezskuteczność lub brak może uzasadniać powstanie odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Przed wniesieniem skargi stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania, na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym do polskiego systemu prawa wprowadzono skargę nadzwyczajną – nowy instrument prawny, który pozwala na uchylenie lub zmianę prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego kończącego postępowanie w sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że niewykazanie, iż nie było i nie jest możliwe wniesienie skargi nadzwyczajnej, powoduje odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako niespełniającej wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (tak m.in. postanowienia SN z 30 sierpnia 2018 r., III CNP 9/18, OSNC 2018, nr 12, poz. 121; z 27 grudnia 2018 r., V CNP 43/18 oraz V CNP 35/18; z 31 stycznia 2019 r., II CNP 65/18; z 10 stycznia 2019 r., II CNP 2/18).

W związku z zasadniczo trafnym stwierdzeniem skarżącego, że nie ma on legitymacji procesowej do wniesienia skargi nadzwyczajnej, należy zauważyć, że nie zmienia to oceny wpływu wprowadzenia skargi nadzwyczajnej na

dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarżący powinien bowiem wykazać, że złożył do stosownego organu wniosek o wystąpienie ze skargą nadzwyczajną, a wniosek ten nie został uwzględniony (zob. m.in. orzeczenia przywołane powyżej). Takich okoliczności w skardze nie przedstawiono.

Z tych przyczyn odrzucono skargę na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.